

het Dochtertje van Jaïrus, overste van de synagoge.

Een verhaal over twee vrouwen: een volwassen vrouw en een jonge vrouw, een meisje van twaalf. De een leed aan een chronische ziekte die haar onrein maakte [**conf. Lev.15: 19-27**] en de ander was op sterven na dood.

De opwekking van het dochtertje van Jaïrus en de genezing van de bloedvloeiende vrouw zijn niet alleen maar opgeschreven als een historisch verslag uit een vèr verleden.

Indien we de Bijbel op die manier lezen, doen we haar tekort; het Woord van God is immers voor alle tijden geschreven.

Daarbij dient vermeld te worden dat tijden, omstandigheden en gebruiken veranderen.

Een meisje van twaalf wordt vandaag niet meer uitgehuwelijkt.

En een chronisch zieke vrouw met een bloedvloeiing kunnen wij niet bestempelen als onrein.

Indien we ons voordeel willen doen met deze geschiedenis, zullen we het oude verhaal niet op die manier dienen te lezen; iemand wordt door een bloedvloeiing niet meer onrein. Maar er is iets anders zijn dat de mens onrein maakt, en dat zijn onze persoonlijke zonden.

Op weg naar het huis van Jaïrus

De geschiedenis begint met de vermelding dat Jaïrus, de vader van het meisje, de Heer Jezus had gesmeekt om in zijn huis te komen.

Terwijl Hij nu heenging, drongen de menigten op Hem aan.

Op een gegeven moment stond de Heer stil en vroeg: *“Wie is het die Mij heeft aangeraakt?”*

In de ogen van Petrus, en zij die bij Hem waren, een rare vraag: *“Meester, de menigten drukken en dringen U en zegt U: Wie is het die Mij heeft aangeraakt?”*

Jezus echter zei: *“Iemand heeft Mij aangeraakt, want Ik heb gemerkt dat kracht van Mij is uitgegaan”* (vs. 45-46).

Toen de vrouw zag dat zij niet onopgemerkt bleef, kwam zij schoorvoetend naar voren en verklaarde tegenover al het volk om welke reden zij Hem had aangeraakt en hoe zij onmiddellijk gezond was geworden. Een aanraking met de Heer Jezus In de zes verzen van deze korte geschiedenis is vijf keer sprake van ‘aanraken’ (vs. 44, 45, 46, 47).

Dit is de rode draad in het verhaal en toont waarom het hier gaat.

Er moet een ‘aanraking’ met de Heer Jezus plaats vinden om genezen te worden.

Je kunt geestelijk gesproken dicht bij de Heer Jezus zijn, maar erbij zijn en tegen Hem aandringen wil nog niet zeggen dat je wordt genezen van je zonden.

De Heer Jezus aanraken, is met je hart geloven dat Hij voor je zonden gestorven is.

Deze ‘aanraking’ maakt je onmiddellijk gezond (vs. 44, 47).

Kom uit de menigte

De artsen in de wereld kunnen ons niet genezen van onze ‘onreinheid’ (vs. 43).

Alleen het bloed van Jézus reinigt ons van alle zonde (1 Joh. 1:7-9).

Een aanraking met de Heer Jezus kan en mag niet verborgen blijven (vs. 46).

Laten wij dan ook bereid zijn verantwoording af te leggen van de hoop die in ons is (1 Petr. 3:15).

Vroeg of laat worden we min of meer ertoe gedwongen voor ons geloof uit te komen.

De vrouw kwam ‘bevend’ naar voren (vs. 47).

Het maakt voor de Heer Jezus niet uit of we bevend en met knikkende knieën getuigenis afleggen van de verandering in ons leven.

Als we door Hem ‘genezen’ zijn, mag iedereen het horen.

Uitstel

De vrouw was twaalf jaar ziek geweest. Daar kon toch wel een dag bij?

Het twaalfjarige meisje was immers in acuut levensgevaar.

Elke seconde telde. Waarom dit uitstel?

De Heer Jezus was niet tevreden met de lichamelijke genezing van de vrouw.

Hij heeft altijd het zielenheil van de mens op het oog.

De lichamelijke wonderen betekenen op zichzelf weinig [vgl. Luc.5: 20-26].

Bij wonderbaarlijke genezingen bestaat het gevaar dat men de ogen sluit voor de wèrkelijke nood van de mens.

Deze vrouw had naar huis kunnen gaan **‘zonder’** Vrede in haar hart.

“Maar wat baat het een mens als hij de hele wereld wint, maar schade lijdt aan zijn ziel?” **Matt. 16: 26.** Onze Heer Jezus Christus loopt iemand die Hem in geloof aanraakt nooit voorbij.

Het leven van deze vrouw was voor Hem even kostbaar als dat van het meisje dat op sterven lag. God maakt hierin geen onderscheid: *“Hij wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen”* 2Petr.3: 9b.

Maar er is nog een reden voor het wachten van de Heer Jezus. Ons geloofsvertrouwen wordt erdoor op de proef gesteld. Men verwachtte dat de Heer zo snel mogelijk naar het huis van Jaïrus zou gaan.

Toen kwam echter dit oponthoud.

Wat een beproeving voor deze overste van de synagoge.

Tijd en omstandigheden zijn voor de Heer Jezus echter geen hindernissen; zelfs de dood niet.

De Heer Jezus is de machtige Heiland, die Zichzelf heeft geopenbaard als de Levensvorst: *“Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al sterft hij; en ieder die leeft en in Mij gelooft, sterft geenszins in eeuwigheid”* **John.11: 25,26.**

Verwachten wij dat God op stel en sprong redding geeft als de nood aan de man is?

Toen Lazarus stierf, maakten Marta en Maria de Heer Jezus ook het verwijt dat Hij eerder had moeten komen: *“Heer, als U hier was geweest, zou mijn broer niet gestorven zijn”* **John.11: 21,32.** Ongeloof is ongeduldig en twijfelt aan Jezus' macht; het Geloof zal echter de Heerlijkheid van God zien, zoals bij Transfiguratie **John.11: 40.**

Of iemand nu vier dagen of vierduizend jaar in het graf ligt, het moment komt dat de onze Heer Jezus Christus met luide stem de doden uit het graf zal roepen **John.11: 43; vgl. 1Thess.4: 6-18.**

Geloof alleen “Terwijl Hij nog sprak, kwam iemand van de overste van de synagoge en zei: Uw dochter is gestorven; val de Meester niet meer lastig” (vs. 49).

Dat komt ervan, hoor je de mensen al denken. ‘Nu is het te laat!’

Voor de Heer Jezus is het nooit te laat.

Het onverbidelijke einde bestaat voor Hem niet: *“Wees niet bang, geloof alleen en zij zal behouden worden”*. Onze Heer en Verlosser wil zo graag dat onze angst plaats maakt voor Geloof **vgl. Luc.8: 24,25.** Alleen dan zullen we de heerlijkheid van God zien.

Eenmaal bij het huis aangekomen, liet Hij niemand met Zich naar binnengaan dan Petrus, Johannes en Jakobus, en de vader van het kind en de moeder.

De troostende woorden van de Heer Jezus werden door de ‘weeklagers’ belachelijk gemaakt.

Zo reageert het ongelooft altijd, **vgl. Hand.17: 32.**

De dood is voor de natuurlijke mens het eindpunt, maar niet voor onze Heer en Verlosser.

Hij laat zien dat de dood niet het laatste woord heeft: *“Hij echter greep haar hand en riep de woorden: Kind, sta op. En haar geest keerde terug en zij stond onmiddellijk op”* (vs. 54).

Nadat het kind tot leven was gewekt, gebod de Heer dat men haar te eten zou geven (vs. 55).

Haar ouders ontzetten zich over de macht van de Heer. Hij echter beval hun niemand te zeggen wat er was gebeurd (vs. 56).

De Heer wilde niet bekendstaan als een ‘wonderdoener’, een Hoky-Poky.

Wat zich achter gesloten deuren had afgespeeld, mocht niet worden rondgebaazuind.

Pubers

Vaders blijven hun dochter vaak als een klein, onschuldig meisje zien.

Voor Jaïrus was het meisje nog altijd zijn dochttertje.

Maar kleine meisjes worden volwassen; het dochttertje van Jaïrus was op de leeftijd gekomen dat ze van meisje overging naar jonge vrouw.

Twaalf jaar was toen de leeftijd dat een meisje uitgehuwelijkt kon worden.

Twaalf jaar is bij ons de puberleeftijd.

Kinderen gaan zich afzetten tegen de ouders en zoeken hun eigen grenzen op.

Dit is een normaal en gezond proces, dus geen paniek!

Kinderen moeten op eigen benen komen te staan, en ouders moeten daarbij helpen.

Het wordt een ander verhaal als kinderen geestelijk gesproken ‘ziek’ zijn.

Ze worden dan brutaal, ongehoorzaam en ongezeglijk.

Er is soms geen land met hen te bezeilen.

Het eens zo gehoorzame meisje kan zomaar op haar ‘uiterste’ komen te liggen (vs. 42); ze is op sterven na dood.

Voor menige vader en moeder is dit pas het moment dat ze aan de voeten van de Heer Jezus neervallen en Hem om hulp vragen.

De vaders worden in de Bijbel opgeroepen hun kinderen op te voeden in de tucht en vermaning van de Heer, maar hen niet te verbitteren of te prikkelen **Eph.6: 4**. Helaas zijn we van ons eigen kunnen zó overtuigd dat het gebed voor onze kinderen een formaliteit wordt.

Met tucht en vermaning denken we hen wel in het gareel te kunnen houden, hierin kunnen we echter te ver gaan en onze kinderen tot het 'uiterste' drijven - het gevolg is dat ze geprikkeld en verbitterd raken.

Ze trekken zich terug in hun eigen wereldje.

Ze luisteren en communiceren niet meer.

Het kind is dan geestelijk gesproken 'gestorven'.

Veel gelovige ouders proberen dit angstvallig verborgen te houden.

Stel je voor dat van een 'overste van de synagoge' bekend zou worden dat hij zijn eigen huis niet weet te besturen! (1 Tim. 3:4-5).

Om de eigen reputatie te bewaren komt men hiermee dan niet naar buiten.

Zo niet bij Jairus. Voor het oog van iedereen viel hij aan de voeten van onze Heer en smeekte Hem in zijn huis te komen.

Onze eigen reputatie.

Een smekende vader of moeder raakt het hart van de Heer Jezus **vgl. Luc.9: 38vv.**

Anderen mogen zeggen: "*Uw dochter is gestorven; val de Meester niet meer lastig*".

De Heer Jezus zegt: "*Wees niet bang, geloof alleen en zij zal behouden worden*".

Hij is bij machte om 'dode' pubers tot leven te wekken.

Klem u vast aan die woorden van de Heer Jezus en laat de weklagers maar lachen.

Daar waar ouders aan het eind zijn van hun kunnen, kan de Heer wonderen verrichten.

Jairus moest met zijn eigen onmacht letterlijk de straat op, maar toen de Heer Jezus eenmaal in zijn huis was, werden de deuren gesloten.

Dit soort wonderen spelen zich achter gesloten deuren af.

De Heer kan hierbij geen nieuwsgierige pottenkijkers gebruiken.

Het is iets tussen Hem en de ouders en daarnaast enkele vertrouwelingen van de Heer.

Kind, sta op

Eén machtwoord van de Heer Jezus was voldoende om Typologische en profetische betekenis het kind uit de doodsslaap te wekken.

Mensen die dood zijn in hun overtredingen en zonden worden tot leven gebracht als zij de stem van de Zoon van God horen.

De Heer Jezus heeft gezegd: "*Wie Mijn Woord hoort en gelooft in Hem, Die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven*"

John.5: 24.

Het Woord van de Zoon van God heeft levendmakende kracht.

Iemand die wedergeboren is, heeft nieuw leven ontvangen, hij/zij is een nieuwe schepping.

Het dochtertje van Jairus was twaalf jaar oud.

Dat wil zeggen dat ze het onderscheid kende tussen haar rechter- en linkerhand **Jona 4: 11.**

Joodse meisjes waren tot twaalf jaar onmondig, daarna waren zij tot de Wet volwassen.

Ook kinderen moeten op een bepaalde leeftijd een eigen keuze maken voor Jezus Christus als Zoon van God. Gelovige ouders kunnen hun kinderen niet bekeren, dat moeten ze zelf doen, maar zij kunnen hen wel aan de Heer opdragen - hen door hun opvoeding bij de Heer brengen.

Geef haar te eten

"En Hij gebood dat men haar te eten zou geven".

Wanneer de Heer Jezus kinderen tot nieuw leven wekt, is het allereerst de verantwoordelijkheid van de ouders hun te eten te geven. Dat wil zeggen dat ze hen voorzien van het juiste geestelijke voedsel. Het nieuwe leven dient gevoed te worden; daardoor wordt het leven krachtiger en kan het opgroeien. Pasgeboren kinderen hebben de onvervalste, redelijke melk van het Woord nodig, opdat zij daardoor opgroeien tot behoudenis **1Petr.2: 2.**

Als wij willen dat onze gelovige kinderen geestelijk groeien, zullen we hun het voedsel moeten verschaffen dat ze zo nodig hebben.

Typologische en profetische betekenis

De Heer kwam tot het volk Israël [de Kerk] om het te redden, want het oude volk was 'gestorven',

net zoals de dochter van Jairus. Terwijl de Heer onderweg was om dit wonder te verrichten, kwam de zieke vrouw en raakte Hem in Geloof aan.

Dit mogen we zien als een beeld van de Genadegave, Die door de Heilige Geest aan Jood en heiden wordt bewezen gedurende de tijd dat Israël als natie terzijde is gesteld.

Wij leven nu in de genadetijd.

Elke Jood en heiden, die de Heer Jezus in Geloof '*aanraakt*', zal behouden worden.

Israël is wat dat betreft gelijkgesteld aan de volken [**vgl. Rom. 3:29-30; 10:11-13**].

Tot het moment dat het dode lichaam tot leven wordt gewekt en de geest erin terugkeert [*vgl. Ezech. 37*], is er redding voor elke Jood die de Messias in het geloof aanraakt.

Als de Gemeente is opgenomen en de volheid van de volken is binnengegaan [**Rom.11: 25**], zal de Heer Jezus 'het huis van de overste van de synagoge binnengaan'.

Hij zal zich opnieuw over Zijn volk ontfermen.

De gestorven dochter [Israël, de Kerk als natie] zal worden opgewekt: "*Want als hun verwerping de verzoening van de wereld is, wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden*" **Rom. 11:15**.